

BORSTKANKER RAAKT DE HELE FAMILIE

Ik heb meteen gezegd:
we gaan hier
samen doorheen komen

Esther en Marcianna kregen borstkanker. Zij vertellen hoe ze, samen met hun man, kinderen en familie, daarmee omgingen.

Esther Smid (43) heeft de periode dat ze borstkanker had op een bijzondere manier afgesloten. Ze schreef, met hulp van haar tweelingdochters Luna en Swaan (12), het informatieve kinderboek *Gewoon pech* (Uitgeverij Nino).

“Het begon met pijscheuten in mijn oksel en linkerborst. Eerst dacht ik dat het spierpijn was van de proeflessen boksen die ik de weken ervoor had gevolgd. Maar toen voelde ik een verharde plek in mijn borst. Geen knobbel, zoals je vaak hoort. Mijn vriend Sander vond dat ik er toch mee naar de

huisarts moest. Die stuurde me door naar de mammapoli in het ziekenhuis. Twee weken later, op 5 november 2008, kreeg ik daar te horen dat ik een grote tumor had, met uitlopers naar alle kanten. De schok was enorm. Mijn wereld stond echt even stil en ook Sander was erg aangeslagen. We waren het ziekenhuis nauwelijks uit of de school van onze tweelingdochters belde dat er eentje griep had en naar huis wilde. Sander heeft ze meteen allebei opgehaald en onderweg naar huis verteld wat er aan de hand was. Swaan en Luna waren verbaasd me thuis aan te treffen. Ze hadden gedacht dat ik in het ziekenhuis zou zijn en er voorlopig niet meer uit zou komen. We hebben met z'n vieren lang staan knuffelen en huilen, maar ik heb ook meteen gezegd: ‘We gaan hier samen doorheen komen’. Ik voelde heel sterk dat ik het zou overleven. Die hoop probeerde ik over te brengen op de meiden, maar écht geruststellen kon ik ze natuurlijk niet.”

Knuffelschaap

“Dat gevoel van onmacht was vreselijk. Luna had in een aflevering van *Het Klokhuis* gezien dat je van borstkanker kaal kunt worden en dood kunt gaan. Swaan wilde weten of ik al kanker had toen zij nog uit mijn borst dronk. Ze was bang dat zij het dan ook zou hebben. We zijn van het begin af aan heel open geweest en hebben alle vragen beantwoord. Dat was volgens mij ook de enige manier om samen goed door die negen maanden ellende te komen. Je ►

Je kunt niet denken: vanavond als de kinderen naar bed zijn, is het tijd voor mijn verdriet

kunt het niet bij je kinderen weghouden en denken: vanavond als ze naar bed zijn, is het tijd voor mijn verdriet. We hebben de meiden allebei een troostcadeau gegeven. Swaan houdt van schrijven, dus zij kreeg een dagboek. Daarin schreef ze meteen het schema van de chemokuur over, die twee weken na de diagnose begon. De artsen wilden niet meteen opereren, maar eerst proberen de tumor te laten slinken. Dat lukte gelukkig al snel. Luna kreeg van ons een knuffelschaap, waar ze zich de rest van mijn ziekteproces aan heeft vastgeklampt. Het beest had zelfs op school een eigen plek in de kring. We hebben geprobeerd ons gezinsleven zo normaal mogelijk te laten doorgaan. We hebben bijvoorbeeld gewoon Sinterklaas en Kerst gevierd. Op Oudejaarsdag had ik een chemo, dus toen voelde ik me beroerd, maar om middernacht ben ik wel opgestaan om samen met de meiden wensballonnen op te laten. Ik heb me tijdens mijn ziekte verbaasd over de veerkracht van de kinderen. Ze kunnen verbazingwekkend goed switchen tussen intens verdriet en de vrolijke kant van het leven. We hebben daardoor ook veel plezier gehad, zelfs gelachen om de kanker. Mijn moeder had nog wel wat sjaaltjes liggen die ik om mijn kale, koude hoofd kon dragen. We hebben vreselijk gelachen tijdens het passen. Ik heb van alles op mijn kop gehad, van een theemuts tot een tupperwarebakje.”

Houtskooltekeningen

“Tijdens de chemo heb ik de kinderen niet meegenomen naar het ziekenhuis, maar bij de bestraling na de borstamputatie wel. Daar wilden ze graag meer over weten. Kun je die stralen zien? En doen ze pijn? Dat soort vragen heeft me geïnspireerd om een boek voor kinderen te schrijven over borstkanker, met veel concrete informatie. Om het her-

kenbaar en persoonlijk te maken, heb ik ook kinderen geïnterviewd die met borstkanker te maken hebben gehad. Hun uitspraken staan door het hele boek heen.

Swaan voorzag alle teksten van commentaar en Luna maakte er houtskooltekeningen bij. Veel mensen zijn onder de indruk van haar illustraties, omdat ze zo veelzeggend zijn. Sander wilde alles liever achter zich laten en niet opnieuw het hele proces herbeleven. Maar hij heeft ons aan alle kanten gesteund en uiteindelijk zijn we allemaal heel trots op het eindresultaat.

Voor mij was het schrijven een manier om vorm te geven aan de heftige periode die achter me lag. Het duurde na mijn laatste bestraling een tijd voor het tot me doordrong dat het nu over was. Je krijgt bij borstkanker nooit het sein ‘schoon’, de artsen zeggen nooit dat je genezen bent, zoals bij veel andere soorten kanker. Er is in die zin dus niet echt een afronding, geen eindpunt, en de angst dat het terugkomt blijft altijd bestaan. Swaan was erg boos toen ze dat in mijn boek las, uit onmacht en verdriet. We hebben er daarna een goed gesprek over gevoerd. Ik hoop dat we andere gezinnen met ons boek kunnen helpen ook door de moeilijke tijd heen te komen. Bij ons heeft de openheid, de vrijheid om vragen te stellen, erg goed gewerkt. Onze dochters doen het goed op school en genieten, net als ik, weer van het leven. Dat is voor mij een bevestiging dat Sander en ik het goed hebben gedaan.”

Margriet geeft tien exemplaren weg van *Gewoon pech* van Esther Smid. Geïnteresseerd? Stuur voor 1 november aanstaande een e-mail naar informatie@margriet.nl onder vermelding van de titel van het boek.